

дойдоха, пакъ донесоха цвѣтя и пакъ пѣха сжщата дивна пѣсень. И това продължи, докато момичето започна да става все по-добре и по-добре и докато най-сетне то се дигна на нозетѣ си. И бавно-бавно момичето отиде къмъ прозореца, на който пѣха птичките. Всички птички хвъркнаха. Остана само една, съ превързаното краченце. Момичето протегна бѣлата си ръка. Косчето кацна на нея и се вгледа въ блѣдното лице на своята малка спасителка.

По това лице сега една следъ друга се ронѣха сълзитѣ на радостта

— Благодаря ти, птичко Божия, — тихо продума момичето и цѣлуна косчето. — Благодаря ти отъ цѣлата си душа, защото твоята пѣсень и пѣсенята на другарките ти ме спасиха отъ смъртта.

Косчето затрепка съ крилца, изчуролика нѣщо и следъ това литна и се загуби между клонеститѣ дървета.

Владимиръ Русалиевъ

ВЪ УЧИЛИЩЕ

Знойно лѣтото се измина —
златна есень въ насъ настана.
Ето школската година
за децата се захвана.

Вече ние сме прибрани
отъ полето плодородно,
да се учимъ като лани
въвъ училището родно.

Като златнитѣ пчелички,
що обхождатъ вредъ цвѣтята,
ще се трудимъ ние всички
пълни съ радостъ въвъ сърдцата.

Н. Илиевъ